

Harry Gatzen

De Gatz Zeej...

Harry Gatzen

Tilburg, 2026

Colofon

Tekst: Harry Gatzen

Redactie en tekstverzorging: Saskia Stads

Omslagontwerp: Harry Gatzen

Vormgeving / opmaak: Benjamin den Hoedt

Foto omslag: Iman van der Kuip

Fotografie: Harry Gatzen en familiearchief

Druk: Eerste

Uitgave: Tilburg, 2026

ISBN: 978-94-0387-336-7

© 2026 Harry Gatzen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebber.

Voor

Onze kinderen Jeroen en Edgar

Onze kleinkinderen

Onze achterkleinkinderen

Wij willen jullie vooral laten weten dat we ontzettend veel van jullie houden.

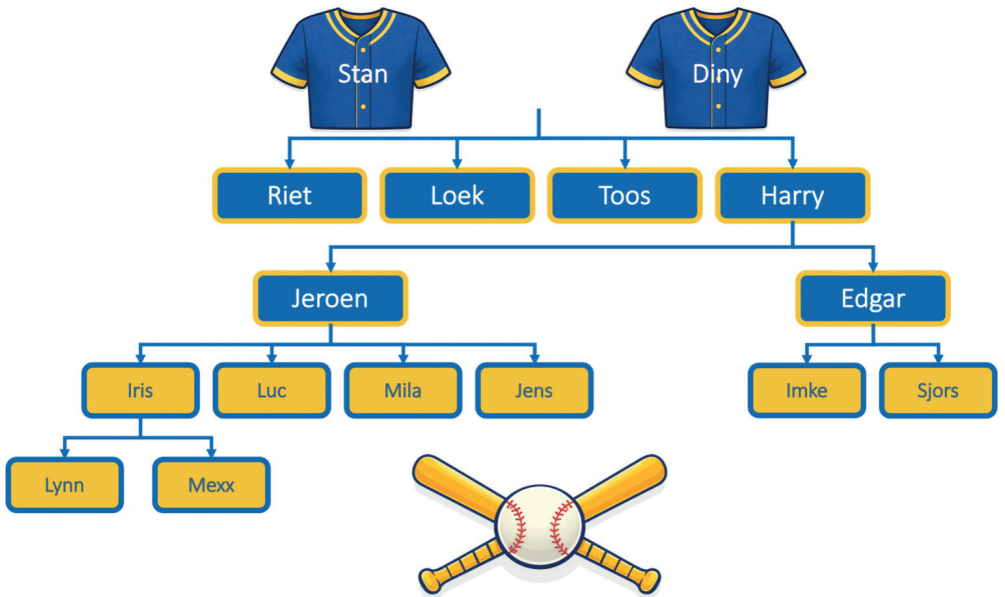
Dat er toch nog kinderen in ons huwelijk gekomen zijn,
heeft ons hele leven een andere wending gegeven.

Love

Pap en Mam

Opa en Oma

Wij zijn trots op jullie.

Inhoudsopgave

Voorwoord	9
Deel 1 - Jeugd	11
De start van alles	11
Een ondernemend jochie	12
De basisschool	13
Een buitenspeelkind	15
Theevisite	16
Ontdekken van mijn talenten	17
De scouting	19
Wielrennen	20
Schaatsen	22
Deel 2 - Vriendschappen en Liefde	25
Midgetgolf in Oisterwijk	25
De disco	26
Mijn eerste kus	26
Zoutelande	27
Culinaire toppers	30
Bananenpuree en beachvoetbal	31
Heren op stap	33
Mijn eerste liefde	35
Ontmoeting van Jac en Ciel	37
Blankenberge	38
Met de tandem naar Cadzand	40
De Kwatsers	45
Parijs met Han en Peter	51

Dertig minuten paniek in Parijs	54
Les Amies de la Trappe	54
Plan T en de processie	56
 Deel 3 - De Marine & Avontuur	 57
Mazzel moet je hebben	57
Hofmeester	59
Bijverdienen in de horeca	60
Op stap in Den Haag	62
De wet van communicerende vaten	64
Cijfers op de dijk	65
De ruit die ze al had	65
Vliegtuigkaping	66
De fiets die niet van mij was	67
Een nachtelijke rit om nooit te vergeten	68
De Keyserlei	70
Holland Amerika Lijn	72
 Deel 4 - De Weg naar het Ambacht	 77
Interesse in het bakkersvak	77
2,50 gulden voor een halve dag krabben	78
Banketbakkersopleiding	79
Thuis Bakken	82
Sint-Nicolaas	82
Marsepeinen rozen	83
Bakkerij Schellens	84
HEMA-producten van dichtbij	86
Van bakker naar machine-man	87
Bruidstaart XXL	88
Diagonaal door de Ridderzaal	89
Mijn kans in de buitendienst	90
Werken achter het IJzeren Gordijn	91
Inrichten bakkerijen	93
Nat maken	95

Ingenieur Gatzen	96
Ziek in Sofia	99
Vervoerklaar gestoomd	100
De schrik van mijn leven	101
Een kast vol augurken uit Polen	102
Baklava uit Wenen	103
7.500 spijsbroodjes per kwartier	103
Papa, je mag niet weggaan	104
 Deel 5 - Honkbal	 111
Het idee	111
De voorbereiding	112
Naar Amerika met 25 personen – de kosten	113
Geld bijeenprokkelen	115
De reis	118
Napret	119
Voorzitter H.S.C. Tilburg	124
Pa van Os	126
Rechtsomkeer naar Blankenberge	127
 Deel 6 - Gezinsleven	 131
Een appartement met drie slaapkamers	131
Huwelijk, bruidstaart en kurkengeld	132
15 liter water	134
Grootgrondbezitter	134
Een telegram uit Nederland	135
Jeroen Martin	137
Edgar Alexander	137
Kindertijd	140
Toverballen	141
Speelhut	142
Leven op de boerderij	142
Onze pap “Da’s unne goeie”	144
Sinterklaas bij Rijkaart	145

Opa's Gatzen worstenbrood, met hulp van de kleinkinderen.	148
Ponyclub Spona	150
12,5 jaar getrouwd	152
Cafetaria van Gool	152
Iris	153
Luc	154
Imke	158
Sjors	159
Mila	161
Jens	162
Lynn	163
Mexx	166
Familie in Amerika	166
Dieneke	168

Voorwoord

Waarom zou je, als je de 80 gepasseerd bent, nog een boek over je leven schrijven? In mijn geval is het antwoord simpel. Ik wil een document achterlaten voor mijn kinderen, klein- en achterkleinkinderen. Ik kan me voorstellen dat ze later, als zij over het leven mijmeren of herinneringen ophalen, dat ze dan ze tegen elkaar zeggen “Hoe was opa?” of “Hoe zou hij dit gedaan hebben?”. Precies daarom heb ik dit op papier gezet.

Ik ben geen wereldverbeteraar en ook zeker geen echte schrijver, maar ik heb mijn leven wél intens beleefd en veel meegemaakt. Mooie momenten, bijzondere mensen, hard werken, reizen, familie, vriendschappen en avonturen die je niet kunt verzinnen.

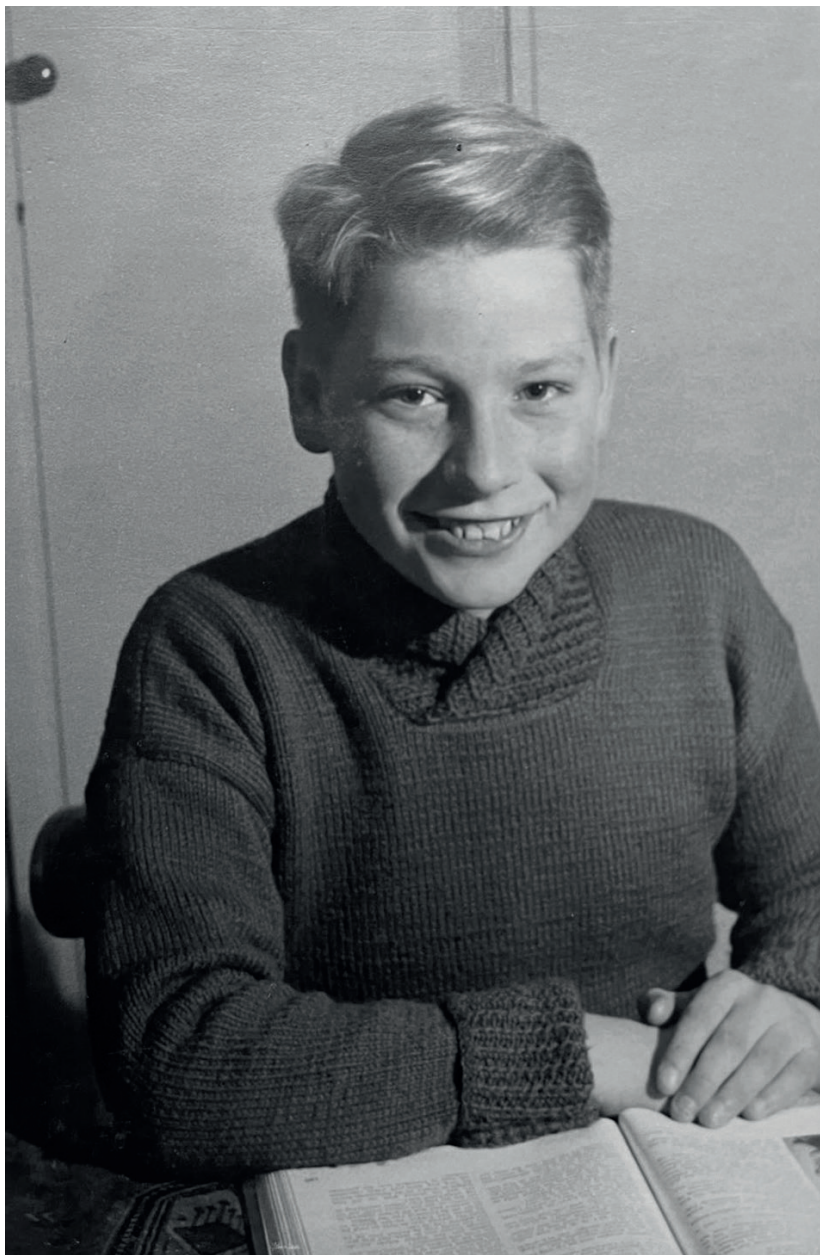
Ik denk dat de mensen die in mijn leven passeerden ook geïnteresseerd zijn in mijn leefwijze en wat ik ervan heb gemaakt. Dit boek geeft een beeld van mijn leven zoals ik het beleefd heb. Met ups en downs, maar vooral met optimisme en plezier. Ik ben geen auteur en heb het opgeschreven zoals ik altijd heb geleefd: recht uit het hart en met een positieve gedachte.

Dit boek is dus geen literair meesterwerk, maar wel eerlijk en met een positieve blik geschreven. Gewoon zoals ik ben. Als jullie er met plezier in lezen en af en toe moeten lachen, omdat jullie mij erin herkennen, dan is mijn doel bereikt.

Ik wens jullie heel veel leesplezier en groetjes van Harry Gatzten
Januari 2026

“De Gatz Zeej...”

Het levensverhaal van Tilburger Harry Gatzten

Mijn vierde schooljaar

DEEL 1

Jeugd

De start van alles

Ik ben Harry Gatzen. Geboren op 3 juli 1943, aan de Oisterwijksebaan 89 in Tilburg. In een niet-praktiserend gezin, al moet ik zeggen dat ‘niet-praktiserend’ in die tijd nog behoorlijk katholiek was naar de maatstaven van nu.

Nederland was toen nog in oorlog met Duitsland. Dat betekende dat wij als gezin regelmatig richting schuilkelder moesten om te overleven. Gelukkig had mijn moeder genoeg borstvoeding. Zóveel zelfs, dat ze in de buurt haar melk deelde met mensen die dat harder nodig hadden. Een soort kraamzorg, maar dan zonder folders, zonder regels en met aanzienlijk minder discussie.

Ondanks het feit dat mijn moeder al 43 jaar was toen ik kwam aanwaaien, moet ik zeggen: ik ben zonder veel problemen door die oorlog heen gerold. Ik heb er in elk geval weinig aan overgehouden waar ik dagelijks last van had, behalve misschien een aangeboren talent om dingen nuchter te bekijken.

In diezelfde periode werden ook veel van mijn vrienden geboren, allemaal rond dezelfde straat: de Oisterwijksebaan. Heel bijzonder is dat ik met een groot aantal van hen tot op de dag van vandaag nog steeds goed contact heb. Alsof we destijds met z’n allen in hetzelfde “bouwjaar” zijn geleverd en daarna nooit meer uit elkaar zijn gevallen. Het mooie is ook dat onze vrouwen het onderling nog goed kunnen vinden. Dat is misschien wel het grootste wonder van allemaal.

Die babyboom had een heel duidelijke aanleiding. In de kerk werd namelijk vanaf de kansel verkondigd dat je best gemeenschap mocht hebben, zolang je maar vóór het hoogtepunt terugtrok als je geen kinderen wilde. God had

daar volgens de pater geen problemen mee. En als God geen problemen had, dan was dat in katholieke Tilburg ongeveer hetzelfde als een vergunning, stem-pel én handtekening.

Met deze wijze woorden van de pater gingen heel wat mensen experimenteren. En zoals dat gaat met experimenten: het resultaat was niet altijd zoals gepland. Ik denk zelfs dat het merendeel van mijn vrienden, en ikzelf ook, het levende bewijs is dat het 'terugtrekken' in de praktijk een stuk lastiger is dan het in theorie klinkt. Veel ouders van mijn vrienden hebben het geprobeerd. En niet altijd met goed gevolg. Waarvoor dank, want anders had ik nu waarschijnlijk een stuk minder om over te vertellen.

Een ondernemend jochie

De eerste stappen in de handel, de basis voor later succes, begonnen bij mij al rond mijn zesde. Niet bewust natuurlijk. Op die leeftijd ben je nog niet bezig met 'ondernemerschap', je bent vooral bezig met *'hoe kom ik aan geld zonder dat ik een echte baan hoeft te hebben?'* En daar bleek ik verrassend goed in.

Ik begon klein, heel klein. Een kraaltje in een zakje en dan aan de deur verkopen voor tien cent. Tegenwoordig zou iemand daar een webshop voor starten met de naam Beads & Blessings, toen was het gewoon: aanbellen, glimlachen en hopen dat iemand het schattig genoeg vond om er geld voor neer te tellen.

Daarna kwamen de lotjes. Lotjes verkopen aan de deur voor ons clubje O.S.O.S. Dat stond voor *Oefening, Staalt, Onze, Spieren*. Kijk, als je zo'n naam verzint, dan klinkt het alsof je een serieuze vereniging bent. In werkelijkheid wilden we vooral één ding, een eigen tenue kunnen kopen bij de sportwinkel van Jo van de Hoven in de Enschtsestraat. Dat was het echte doel.

Toen kwamen de kerststukjes. Daar zat handel in. Wij maakten de eerste op een bierviltje van gips, met een kaartje erbij, een takje hulst uit het park, een dennentakje en mos dat we in de bossen gingen plukken. Dus behalve de arbeid was het eigenlijk 100% winst. En dat is natuurlijk wat je wilt horen als je zes bent en je eerste economische wetten ontdekt.

We maakten ook kerststukjes op boomschors, met daarop een bolletje mos en wat hulsttakjes. Die hulst ‘haalden’ we dan ’s avonds uit iemands tuin, in het donker. Want alles moest low budget geproduceerd worden. Die stukjes waren blijkbaar zó mooi dat we ze aan de deur makkelijk voor één gulden verkochten. In die tijd was dat voor de jeugd gewoon een serieus bedrag. Het meeste geld ging dan ook netjes in de spaarpot. Ik was misschien ondernemend, maar ook verstandig.

En toen kwam er nog een moment waarop ik dacht ‘nu ga ik helemaal professioneel’. Bij de loterij was de hoofdprijs namelijk een appeltaart. En niet zo maar eentje. Eentje die ik zelf thuis had gebakken. Dat zal ergens tussen mijn zesde en achtste jaar zijn geweest. Ik had de kunst van het bakken goed afgekeken van ons mam en ik kan me nog herinneren dat degene die hem won en opat, heel enthousiast was over de huiskwaliteit. Dat is toch een prachtig compliment. Zeker als je leeftijd nog in één cijfer past.

In de familie begon het toen rond te zingen “Die Harry, die gaat later vast de bakkerij in”. Iedereen was nieuwsgierig naar mijn verdere carrière, want het leek er serieus op dat mijn toekomst tussen het deeg en de oven zou liggen.

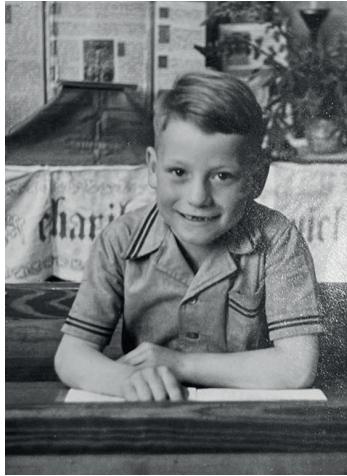
En eerlijk gezegd, dat zaadje is daar waarschijnlijk inderdaad geplant. In de keuken, met ons mam. En bij de bezoeken aan de bakkersklanten van ons pa. Daar is mijn latere bakkersloopbaan begonnen, al wist ik toen nog niet dat ik er ooit echt mijn werk van zou maken. Ik was toen vooral bezig met handel drijven, wat verkopen, en af en toe een appeltaart als lokmiddel inzetten.

De basisschool

Om samen in een wijk op te groeien gaf voordelen. Je kende elkaar, je liep elkaars deuren plat, je wist wie er een strenge vader had en bij wie je wél een koekje kreeg zonder eerst drie vragen te beantwoorden. Je groeide samen op en dat leverde uiteindelijk iets op wat je later niet meer zo makkelijk ‘even regelt’, namelijk echte vriendschap. Van het soort dat blijft hangen, ook als iedereen allang volwassen is en doet alsof hij het altijd druk heeft.

Mijn ouders

Mijn eerste schooldag

Klasfoto van de 2de klas van de lagere school.

Mijn communicefoto

Klasfoto van de vierde klas

Wij gingen samen naar de Sint Passchalisschool aan de Havendijk. Die school werd in 1950 gebouwd, naar Zweeds model. Helemaal van hout. Dat klinkt gezellig en knus, alleen dat was het pas als je buiten stond. Binnen was het allesbehalve gezellig en knus. Het onderwijs werd gegeven door fraters. En fraters hanteerden een heel andere discipline dan de onderwijzers op de openbare school van heden. Elke dag begon hetzelfde: zodra de schoolbel ging, moest je als de brandweer naar je klas rennen en netjes in rijen gaan staan. Geen rustig binnendruppelen, geen “Ik was mijn fiets nog aan het parkeren”, geen geklets in de gang. Gewoon dóórlopen, opstellen, mond houden. En dan wachten.

Tot de frater het juiste commando gaf om de school te betreden. Daarna liepen we allemaal keurig achter elkaar naar onze klas. Onder het toezien van de klassefrater of meneer de onderwijzer gingen we het lokaal in met het vaste gezegde: “Morgen frater, morgen jongens.” Een grapje werd meestal niet gewaardeerd. Elk geintje werd direct afgestraft met een pak slaag, al dan niet aangepast aan wat er was gebeurd. Er werd niet met de blote hand geslagen, wel met een bamboerietje of een liniaal. Iets wat nu nauwelijks nog voor te stellen is.

Een buitenspeelkind

Buitenspelen na schooltijd bestond uit vele verschillende activiteiten. Voetballen, honkballen, tollen, verstoppertje, blikje omschoppen, knikkeren en hoepelen. Soms stookten we ook een fikkie. De vrije woensdagmiddagen brachten we bij mooi weer door met spelen in de bossen rond het Galgeven en Het Baksche Ven, of bij het Klein Eiland, dat iets voorbij de visvijver van de Bundert lag. Bij slecht weer bleven we dicht bij huis. Dan speelden we bijvoorbeeld op de gemeentewerf achter de Oisterwijksebaan of bij de jachthaven van de familie Kies.

Het spannendste vonden we het spelen op de gemeentewerf tussen de bouwmaterialen, zoals rioolbuizen en stapels trottoirtegels. Ook staken we weleens asfaltpulp in brand. De tegels lagen soms wel drie meter hoog opgestapeld. Bovenop haalden we er dan een paar weg, zodat er ruimte ontstond

voor een eigen hol waar de beheerder ons niet kon zien. Soms waren we zo bezig met onze activiteiten dat we pas laat doorhadden dat de werfbeheerder, meneer Kaal, bijna bij ons was. Dan moesten we vluchten en daar werden we in de loop van tijd steeds beter in. We verspreidden ons snel en wisten via verschillende routes weg te komen. Vaak klauterden we over een schutting van twee tot drie meter hoog en sprongen we er aan de andere kant weer vanaf, zodat we uit handen van meneer Kaal bleven.

Uit deze verhalen blijkt al wel dat ik geen geweldige leerling was. Dat kwam ook terug in mijn schoolresultaten. Het is eigenlijk vreemd dat ik met een normaal IQ toch twee keer ben blijven zitten op de basisschool. De oorzaak was simpel: ik speelde liever buiten met mijn vrienden dan dat ik thuis huiswerk ging maken.

Theevisite

Mijn zus Riet was acht jaar ouder dan ik, mijn broer Loek zes en mijn zus Toos drie jaar. Vooral met Riet en Loek was het leeftijdsverschil zo groot dat ze niet veel met mij speelden, waardoor ik vooral mijn eigen gang ging.

Ook met Toos heb ik, ondanks dat wij slechts drie jaar in leeftijd verschilden, weinig gespeeld. We gingen op zondag wel regelmatig te voet naar tante Ria en ome Frans, in de Rozenstraat. We liepen dan samen heel 'vrèèd.', dat wil zeggen 'deftig', arm in arm. Tante Ria was Toos haar peettante en we vonden het leuk om daar voor de gezelligheid een kop thee te drinken met iets lekkers erbij. Tante Ria en ome Frans hadden zelf geen kinderen en genoten van hun peetkinderen. Na het overlijden van tante Ria bleek ze nog twaalf peetkinderen te hebben. Wij kregen bericht van de notaris dat wij in haar testament opgenomen waren voor een bedrag van 750 gulden voor mijn zus en 500 gulden voor mij. Toos moest over haar aandeel in de nalatenschap nog belasting betalen en hield toen nog maar 450 gulden over tot grote hilariteit van de hele familie

Soms, als tante Ria en ome Frans niet thuis waren, liepen we door naar tante Rie en oom Harry, die daar in de buurt woonden en ook kinderloos waren.

Zij waren echter niet zo kindvriendelijk en deze tante was duidelijk minder gastvrij dan mijn moeder ten opzichte van haar visite. Op een keer, toen wij onaangekondigd voor de deur stonden, deed tante Rie open en vroeg vanuit de deuropening wat wij kwamen doen. We hebben wel een kopje thee gekregen, toch voelde de ontvangst zo onwelkom dat we daar nooit meer langs zijn gegaan. Dat alles wat ik van deze oom en tante heb onthouden.

Ontdekken van mijn talenten

Ik werd gevraagd om lid te worden van het knapenkoor van frater Ludovicus. Omdat we een goed koor hadden, mochten we ook regelmatig optreden buiten de school en kerk. Tijdens een nachtmisconcert kwam de dirigent naar mij toe met de woorden dat ik beter zachtjes mee kon neuriën in plaats van te zingen, zodat mijn door leeftijd gebroken stem niet gehoord zou worden in de kerk. Enkele maanden later ben ik gestopt als zanger bij het knapenkoor. Hoewel mijn zangtalent niet gewaardeerd werd miste ik het toch om met de jongens te zingen en kijk ik met een goed gevoel terug aan het koor.

Ook werd ik gevraagd om misdienaar te worden, helaas was dat van korte duur. Mijn mededienaar Theo en ik maakten van het liturgische gebed, het Confiteor, een soort declamatiewedstrijd. We probeerden het hele gebed in één adem in het Latijn op te zeggen. Om de uitdaging te winnen sloegen we soms wat tekst over. Dat moest wel midden in de voordracht, anders hoorden de mensen in de kerk dat dat onze voordracht niet correct was.

De meeste jongens van het schoolteam speelden ook in O.S.O.S., de voetbalvereniging die wij zelf opgericht hadden. De leraar die ons team begeleidde ging daar zo in op dat hij voorstelde om O.S.O.S. op te laten gaan in het schoolteam. Dat werd door de O.S.O.S.-spelers niet op prijs gesteld. Daarom werden we baldadig en boycotten we de training van school. De leraar koos uiteindelijk eieren voor zijn geld en sprak niet meer over zijn plannen. Hij ging door met de orde van de dag en hervatte de training. In het Paastoernooi eindigde onze school als tweede, omdat we de finale verloren van de school Broekhoven.

*O.S.O.S. tijdens het
Paastoernooi in het
Longastadion*

*Bloemen voor ons
eerste O.S.O.S. honkbal-
kampioenschap
tegen PSV*